

Arrest

nr. 298 070 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 19 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 september 2023 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2023 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum-C kort verblijf.

Op 22 augustus 2023 weigerde de gedelegeerde ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: verweerder) het visum.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“PSN:xxx

Commentaar:

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Andere :*

Betrokkene wenst te reizen naar Duitsland, er is echter geen bewijs dat zij naar België zal komen. Er is ook geen bewijs dat haar echtgenoot meereist met haar. Op vraag van de ambassade om meer info te geven over het reisdoel van haar echtgenoot weigert betrokkene omdat dit ingaat tegen de privacywetgeving."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 32, lid 1 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van 13 juli 2009 (Visumcode), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 32, lid 1, a), ii) van de Visumcode luidt als volgt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;"

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 (...)

• (2) Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

• Andere:

Betrokkene wenst te reizen naar Duitsland, er is echter geen bewijs dat zij naar België zal komen. Er is ook geen bewijs dat haar echtgenoot meereist met haar. Op vraag van de ambassade om meer info te geven over het reisdoel van haar echtgenoot weigert betrokkene omdat dit ingaat tegen de privacywetgeving.

Voor de Minister:

O., C.

Gedelegeerd ambtenaar".

In de eerste plaats schendt de bestreden beslissing artikel 32, lid 1, a), ii) omdat het visum wordt geweigerd wegens het feit dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf "onvoldoende" zijn aangetoond. Zulke motivering kan niet: ofwel zijn het doel en de omstandigheden aangetoond, ofwel niet. Wanneer de voorwaarden van artikel 32 zijn vervuld, dan heeft de vreemdeling recht op de afgifte van een visum (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki). Wanneer de voorwaarden vervuld zijn, beschikt verweerder niet over een discretionaire bevoegdheid om het visum al dan niet toe te kennen (V. Moreno-Lax, Accessing asylum in Europe - Extraterritorial border controls and refugee rights under EU law, 2017, 96). Verweerder kan dus niet schipperen door te stellen dat de voorwaarden gedeeltelijk, onvoldoende, een beetje, zijn aangetoond.

Verder kan worden vastgesteld dat verweerder de inhoud van de uitnodigingsbrief van de echtgenoot en de schoonmoeder negeert. Daarin wordt letterlijk het volgende gezegd :

"is het doel van X. bezoek om tijd door te brengen met haar schoonmoeder en uitgebreide familie van haar man in België,...". Er wordt ook vermeld dat ze op het adres van de schoonmoeder zal verblijven.

Het doel van de reis kan niet duidelijker worden uitgedrukt: bezoek van familie van haar echtgenoot. Voornoemde zin wordt gevolgd door nog andere evenementen, o.a. in april, waarmee kennelijk bedoeld

wordt april 2024. Het is daarom dat verzoekster een multiple entry-visum vraagt. Door geen rekening te houden met deze duidelijke omschrijving van het doel van de reis, schendt verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens kan niet ingestemd worden met enkele andere beschouwingen, nl. verzoekster wenst te reizen naar Duitsland, er is geen bewijs dat zij naar België zal komen, en er is ook geen bewijs dat haar echtgenoot meereist met haar: enerzijds kan verzoekster met een Schengenvisum via een andere Schengenstaat het Schengengrondgebied binnenkomen en blijkt de eindbestemming België, zoals hiervoor werd aangeduid; bovendien heeft verzoekster aan het consulaat in Los Angeles gemaild dat haar schoonbroer of schoonmoeder haar in Frankfurt zou komen ophalen met de wagen. Anderzijds kan verzoekster, anders dan in sommige moslimstaten, als vrouw reizen zonder haar man. Zij moet bovendien geen informatie geven over het reisdoel van haar man. Overigens blijkt uit de uitnodigingsbrief van de man en de schoonmoeder dat hij tijdens het voorgenomen verblijf van verzoekster ook in België aanwezig zal zijn. Deze 2 "motieven" doen niet ter zake en schenden bijgevolg de materiële motiveringsplicht."

Verzoekster citeert artikel 32, lid 1, a, ii van de Visumcode en de bestreden beslissing en acht het desbetreffende artikel geschonden omdat verweerder tot de conclusie komt dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf "onvoldoende" zijn aangetoond. Volgens verzoekster kan een dergelijke motivering niet aangezien het volgens haar ofwel is aangetoond, ofwel niet en indien de voorwaarden voor het verkrijgen van een visum zijn vervuld, beschikt verweerder niet over enige discretionaire bevoegdheid om het visum al dan niet toe te kennen maar heeft verzoekster recht op de afgifte van een visum. Verzoekster verwijst daarbij naar het arrest Kouskaki C-84/12 van het Hof van Justitie van 19 december 2013.

Verder voert verzoekster aan dat verweerder de inhoud van de uitnodigingsbrief van haar echtgenoot en schoonmoeder heeft genegeerd. Ze citeert uit deze brief waarin wordt vermeld dat zij tijd zal doorbrengen bij haar schoonmoeder en familie van haar man in België en dat ook wordt vermeld dat ze op het adres van haar schoonmoeder zal verblijven. Volgens verzoekster is het doel van haar reis zeer duidelijk, met name de familie van haar echtgenoot bezoeken. Er zijn nog andere evenementen waar verzoekster wenst bij te zijn, daarom heeft ze een multiple entry visum gevraagd. Door geen rekening te houden met de duidelijke omschrijving van het doel van de reis, heeft verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, aldus verzoekster.

Verzoekster gaat ook niet akkoord met de overige motieven in de bestreden beslissing waar verweerder stelt dat zij wenst te reizen naar Duitsland, er geen bewijs is dat ze naar België wil komen en er geen bewijs is dat haar echtgenoot meereist met haar. Verzoekster wijst erop dat zij met een Schengenvisum via een andere Schengenstaat het Schengengrondgebied kan binnenkomen en België als eindbestemming heeft. Ze stelt het Belgisch consulaat gemaild te hebben dat haar schoonbroer of schoonmoeder haar zouden komen ophalen in Frankfurt met de wagen. Verder kan zij als vrouw reizen zonder haar man en moet zij geen informatie geven over het reisdoel van haar man. Overigens blijkt uit de uitnodigingsbrief van de man en de schoonmoeder dat hij tijdens het voorgenomen verblijf van verzoekster ook in België aanwezig zal zijn. Verzoekster acht deze motieven niet ter zake doende en voert aan dat bijgevolg ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving, in casu artikel 32, lid 1, a, ii van de Visumcode, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 32, lid 1, a), ii) van de Visumcode luidt als volgt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) (...)

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond."

De Raad stelt vast dat verweerder het visum weigert om de enkele reden dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf volgens hem onvoldoende zijn aangetoond. Hij steunt hiervoor op het feit dat verzoekster heeft verklaard naar Duitsland te willen reizen en er volgens hem geen bewijs voorligt dat zij naar België zal komen. Hij valt er eveneens over dat er geen bewijs voorligt dat haar echtgenoot met haar meereist en verzoekster weigerde info te geven over het reisdoel van haar echtgenoot.

Het betoog van verzoekster vindt evenwel steun in de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt uit het (negatief) advies dat werd verstrekt door het Belgisch consulaat dat reeds een uitnodigingsbrief voorlag van de echtgenoot waarin wordt uitgelegd dat het doel van verzoeksters reis is om haar echtgenoot en schoonfamilie in België te bezoeken, om aanwezig te zijn bij de verjaardag van haar schoonbroer, een familietrip in september, steun voor haar echtgenoot bij bepaalde dringende medische afspraken, etc. De uitnodigingsbrief zelf bevindt zich ook in het administratief dossier. Het motief dat er geen bewijs voorligt dat verzoekster via Duitsland naar België zou komen, maakt abstractie van de voormelde uitnodigingsbrief, die niet wordt beoordeeld. Verweerder heeft die uitnodigingsbrief niet op zorgvuldige wijze in zijn beoordeling betrokken en hiervan de geloofwaardigheid niet beoordeeld. Indien verweerder dit schrijven mee in overweging had genomen, dan had hij ook reeds een toelichting waarom er geen bewijs voorlag dat haar Belgische echtgenoot (niet) meereist met haar. Er wordt immers verklaard dat de echtgenoot reeds in België is. Verzoekster wijst er in haar betoog terecht op dat zij als echtgenote alleen kan reizen, dermate dat de Raad het in dit geval -gezien het begeleidend schrijven dat niet op zorgvuldige wijze werd betrokken in de beoordeling- kennelijk onredelijk acht dat verweerder het reisdoel mede niet aangetoond acht omdat haar echtgenoot niet meereist. In principe kan van verzoekster verwacht worden dat zij op afdoende wijze meewerkt met de vragen die haar door het consulaat worden gesteld, doch in casu blijkt duidelijk uit het administratief dossier en het advies van het consulaat, dat verzoekster de "invitation letter for family visit" heeft voorgelegd waarin reeds een antwoord te vinden is over de vragen aangaande het "reisdoel" van de echtgenoot.

Zoals verzoekster eveneens aanstipt, mag zij op basis van een visum zoals verstrekt op grond van artikel 1 van de Visumcode reizen via Duitsland naar België. Artikel 1, lid 1 van de Visumcode bepaalt immers dat de Visumcode procedures en voorwaarden vaststelt voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden.

Er is geen nota neergelegd in deze zaak. Ter zitting verwijst verweerder enkel naar de stukken van het dossier. Dit staat de Raad niet toe er een andere beoordeling op na te houden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 32, lid 1 van de Visumcode wordt aangenomen.

Het eerste middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 augustus 2023 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES